

098 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Een ongeluk

"D'r gebeurde in de twintiger jaere nog lang nie zôveul ongelukke in 't verkeer as nou, want 'r wazze host nog gêên oto's. Toch hè 'k toe 's een ongeluk van naebij meegemaakt en je verbaos je aage d'r over azzie d'r nou an trug denkt. D'r ree een zwaere verhuiswaoge, mit twêê trekpaerde d'r voor, over d'n dijk. 't Was net nae schooltijd, dus een hêêle zwaarm jonges d'r achteraan. Aan zô 'n waoge gaon hange was toendertijd een hêêl spannend speultjie, verraal as de koetsier nijg wier! 't Was netuurlijk aarg gevaerlijk, dat bleek ok wel op dien bewusten dag.

Vaoder liep net naer buitene en zag 't beure. Êên van de jonges viel en kreeg 't zwaere waogewiel over z'n bêên. Wat een consternaosie! De voerman en m'n vaoder droege de jonge bij ons naer binnene en we zagge gelijk dat 't hêêl aarg was.

De voerman ging een endjie vedderop belle om een dokter. Op hêêl Slierecht wazze d'r ommers mor enkele mense die een tillefoon hadde. De ouweloï van die knul wiere gehaold 't Wachte duurde wel hêêl aarg lang, mor op 't lest kwam d'n ouwe dokter de Baot mit z'n koetsie. Hij weunde hêêlemael op 't aandere end van Slierecht. 't Was 'n deftige, in 't zwart geklêêde man, mit een baerd. 't Dokterskoetsie was bekend langs hêêl d'n dijk.

Bij 't zien van dat bêên van dat jongchie raakte d'n dokter gewoon 'n bietjie in peniek. Hij hieuw z'n hôôd tusse z'n hande. Och, och, och! D'r mos een planksie bij d'n timmerman gehaold worde om 't bêên te spalke, maor effe laeter mos dat toch weer niet. Dat jongchie zou naer 't ziekehuis motte. 't Ziekehuis was een gewone villao vlak bij de Boslaon.

Laeter hêt de wijnhandel van Nette's d'r nog in gezete en de spuiterij van van Wijne. D'n dokter gong eerst nog effentjies praote mit de vaoder van 't ongelukkige kaaind. De moeder zat saompies mit mijn moeder bij d'n ziel op de grond. Ze konne nie meer doen dan z'n hôôfie zô nou en dan een bietjie nat maoke.

D'n dokter wou 'm zelf in z'n koetsie wegbrenge, maor iederêên kon zien dat 't mit zô 'n bêên nie kon. Een ziekewoage was t'r toe nog niet. Uitaindelijk wier die weggereeje mit een soort lange bakfiets, waer een zaail overhene lag. Sjongejonge, azzie dat nou toch 's vergelijkt mit hoe 't nou gaot, dan is t'r in een dikke zestig jaer toch wel een hôôp veraanderd en gelukkig verbeterd."

Dat jongchie van toen, nou intusse een zeuventiger, hebbe we gebeld, om te vraeg of 't verhaol klopte. Ja hoor, zô was 't percies, maor êên ding wou die nog wel kwijt. 't Aalderaargste had-ie aaltijd gevonge as de mense zô 'n meelije mit 'm hadde, dà-ze zeeje: "Och jongchie, mot-jie vijf cente voor 'n rêêpie seklaot? Want ondanks z'n handicap had-ie z'n aage nooit zielig gevoeld, had 'n best leve, en was- volges ons- terecht trots op z'n jonges, die zô goed terecht gekomme wazze.